

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סרן מיכה דרוקר ז"ל

בן חנה ומאיר

נולד בהולנד

בתאריך כ"ד בשבט תש"י, 11/2/1950

התגורר בירושלים

התגייס באוגוסט 1968

שרת בחיל השריון

נפל בעת מילוי תפקידו בשרותו

כ"א בתשרי תשל"ד, 17/10/1973

נקבר בהר הרצל

אזור: ה חלקה: 3 שורה: 3 קבר: 5

הותיר אחריו הורים ואח

בן 23 בנופלו

קורות חיים

מיכה, בן חנה ומאיר דרוקר מניצולי השואה, נולד ביום כ"ד בשבט תש"י (11.2.1950), בהילוורסום, שבהולנד. בשנת 1953 עלתה המשפחה ארצה ומיכה בן שלוש בלבד. את לימודיו בבית-הספר היסודי החל בקיבוץ נצר-סירני והמשיך בבית-הספר על-שם "הנרייטה סאלד" בירושלים. לאחר שסיים, הועבר ללימודים תיכוניים לבית-הספר התיכוני ב"הכפר-הירוק". מיכה גדל, צמח והתפתח כנער בריא, פעיל ועליז ולא גרם דאגות מיותרות להוריו. הוא אהב חברה ולכן היטיב להתיידד עם חבריו. היה חובב טבע, על כן הרבה בטיולים. את הפורקן למרצו הרב הוציא בהתעסקות בענפי ספורט שונים: כדורסל, טניס, שחייה וריצה. בהופעתו החיצונית היה מלא הוד: גבה קומה, רחב כתפיים, בעל קול עמוק ורגוע. ניחן בשכל טוב

וברוחב-לב וכך היה כובש את סביבתו. אם כי ידע גם לשמור על מרחק, בני סביבתו חיבבוהו, כי היה ידוע ברצונו ונכונותו לעזור לכל מי שהיה זקוק לכך וביחוד לאלה מחבריו וידידיו, שבאו במגע עמו.

מיכה גויס לצה"ל במחצית אוגוסט 1968 והוצב לחיל השריון. לאחר הטירונות השתלם בקורס מקצועות טנק "פאטון" ובקורס מפקדי טנק "פאטון" ונתמנה למש"ק טנק זה. אחרי-כן השתלם בקורס קצינים ובקורס קציני-שריון ונתמנה למפקד מחלקת טנקים בגדוד שריון, שלחם בחזית התעלה בזמן מלחמת-ההתשה.

לאחר שהשתחרר מהשירות הסדיר, נקרא לתקופות של שירות מילואים כמפקד מחלקת-טנקים. הוא היה קצין נאמן וחרוץ. מפקדיו ציינו תמיד את מסירותו ואחריותו. לאחר השחרור החליט ללמוד מינהל מלונאות. הוא נתקבל לקורס דו-שנתי במלון "תדמור" ועבד כסטג'ר בתפקידים שונים בבתי-מלון אחדים. הוא סיים את השנה הראשונה בהצלחה, כאשר פרצה מלחמת יום הכיפורים. כשפרצה המלחמה לא המתין מיכה לצו-הגיוס, אלא התקשר טלפונית ליחידתו והיה בין הראשונים שהגיעו למחנה הצבאי בדרום. אחרי שעבר את קרבות השריון העזים בסיני, היה מיכה בין ראשוני החוצים את תעלת סואץ. ביום כ"א בתשרי תשל"ד (17.10.1973), נפגע מיכה בהפגזה, בהגנת גשר תעלת המים המתוקים, מצדה המערבי של תעלת-סואץ, ונהרג במקום. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין הצבאי בהר-הרצל בירושלים. השאיר אחריו אם, אב ואח. אחרי נופלו הועלה לדרגת סרן.

במכתב-תנחומים למשפחה השכולה כתב מפקדו: "מיכה התבלט כאחד הקצינים המוכשרים והמסורים ביותר ביחידתו, כשהוא משמש תמיד דוגמא אישית לאומץ ולמנהיגות. דמותו תישאר לעד חרוטה על לבותינו כחבר לנשק, מהטובים והיקרים שאיבדנו".

חבריו ליחידה הוציאו לאור חוברת לזכר חללי היחידה. חברו מנוער, אשר הצטרף לצוות הטנק שלו יום לפני צליחת התעלה, כתב: "אני גיליתי את מיכה בשהות הקצרה שלי איתו בטנק. זה מלמד מה אנחנו מפסידים יום יום. מפקד טוב לחייליו, מאוד אנושי ועם זה החלטי. דווקא זה שעורר תשומת לבי לצורה בה מילא את תפקידו"; דיירי בית-העתונאים בשכונת טלביה שבירושלים הכירו את מיכה ואהבו אותו. לזכרו הקימו מבנה-הנצחה ובו ספסלים בשם "יד מיכה", בגינה של הבניין, שם שיחק

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

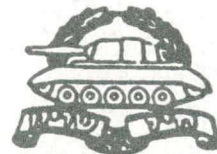
עיריית
ירושלים

בילדותנו. אין להתעלם מהעובדה שמיכה התאכזב מאיכות החיים המדיניים והחברתיים, כפי שבאו לביטוי בחיי המדינה בתקופה האחרונה לפני פרוץ מלחמת יום-הכיפורים. הוא שקל באופן רציני את יכולתו האישית בעניין והשתדל לפעול כפי יכולתו. לחיל השריון היה מסור לחלוטין. עם זאת התחשב בחיי כל אדם, גם בחיי אויבינו. כמו חבריו התגעגע מיכה לשלום, אבל ידע שכדי להגיע אליו יש לעבור עוד דרך ארוכה. הוא היה משוכנע שהצדק אתנו ובזכות זאת יגיע עם ישראל לקיום מובטח במשך הזמן. התנאי לכך, לפי דברי מיכה, הוא שכולנו נעמוד בכל אשר נדרש מכל אחד מאתנו כבני אדם.

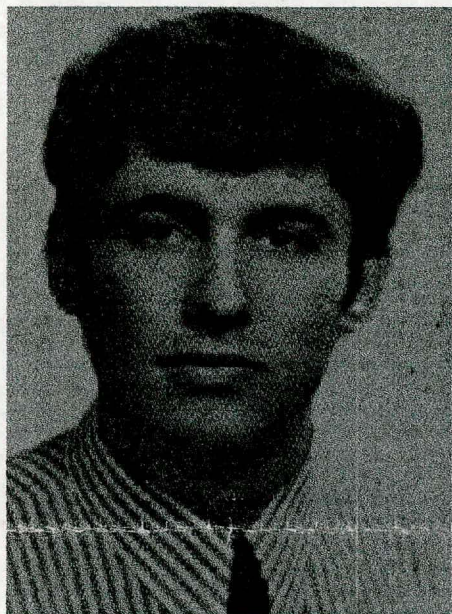
עמותת "יד לשריון" בלטרון

מ.א. 2056565

סרן דרוקר מיכה ז"ל

בן חנה ומאיר

נולד בהילוורסום הולנד
11/02/50

נפל ב-17/10/73
כא תשרי תשלד

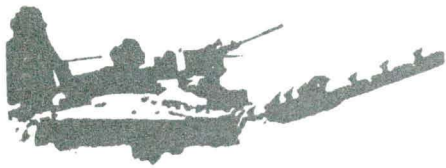
בשרותו ב-מפח"ט 264
מלחמת יום כיפור
סיני ותעלת סואץ
תעלת סואץ

נקבר ב-(י-ם) הר הרצל

גרם דאגות מיותרות
להוריו. הוא אהב חברה ולכן
היטיב להתיידד עם חבריו.
היה חובב טבע, על כן הרבה
בטיולים. את הפורקן למרצו
הרב הוציא בהתעסקות בענפי
ספורט שונים: כדורסל,
טניס, שחיה וריצה.
בהופעתו החיצונית היה מלא
הוד: גבה קומה, רחב
כתפיים, בעל קול עמוק
ורגוע. ניחן בשכל טוב
וברוחב-לב וכך היה כובש את
סביבתו. אם כי ידע גם
לשמור על מרחק, בני סביבתו
חיבבוהו, כי היה ידוע

המשך ...

מיכה, בן חנה ומאיר דרוקר
מניצולי השואה, נולד ביום
כ"ד בשבט תש"י
(11.2.1950), בהילוורסום
שבהולנד. בשנת 1953 עלתה
המשפחה ארצה ומיכה בן שלוש
בלבד. את לימודיו
בבית-הספר היסודי החל
בקיבוץ נצר-סירני והמשיך
בבית-הספר על-שם "הנרייטה
סאלד" בירושלים. לאחר
שסיים, הועבר ללימודים
תיכוניים לבית-הספר
התיכוני ב"הכפר-הירוק".
מיכה גדל, צמח והתפתח
כנער בריא, פעיל ועליז ולא

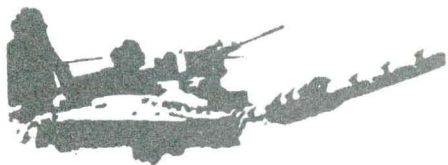
מ.א. 2056565

סרן דרוקר מיכה ז"ל

בן חנה ומאיר

טלפונית ליחידתו והיה בין הראשונים שהגיעו למחנה הצבאי בדרום. אחרי שעבר את קרבות השריון העזים בסיני, היה מיכה בין ראשוני החוצים את תעלת סואץ. ביום כ"א בתשרי תשל"ד (17.10.1973), נפגע מיכה בהפגזה, בהגנת גשר תעלת המים המתוקים, מצדה המערבי של תעלת-סואץ, ונהרג במקום. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין הצבאי בהר-הרצל בירושלים. השאיר אחריו אם, אב ואח. אחרי נופלו הועלה לדרגת סרן. במכתב-תנחומים למשפחה השכולה כתב מפקדו: "מיכה התבלט כאחד הקצינים המוכשרים והמסורים ביותר ביחידתו, כשהוא משמש תמיד דוגמה אישית לאומץ ולמנהיגות, דמותו תישאר לעד חרוטה על לבותינו כחבר לנשק, מהטובים והיקרים שאיבדנו". חבריו ליחידה הוציאו לאור חוברת לזכר חללי היחידה. חברו מנוער, אשר הצטרף לצוות הטנק שלו יום לפני צליחת התעלה, כתב: "אני גיליתי את מיכה בשהות הקצרה שלי אתו בטנק. המשך ...

ברצונו ונכונותו לעזור לכל מי שהיה זקוק לכך וביחוד לאלה מחבריו וידידיו, שבאו במגע עמו. מיכה גויס לצה"ל במחצית אוגוסט 1968 והוצב לחיל השריון. לאחר הטירונות השתלם בקורס מקצועות טנק "פאטון" ובקורס מפקדי טנק "פאטון" ונתמנה למש"ק טנק זה. אחרי-כן השתלם בקורס קצינים ובקורס קציני-שריון ונתמנה למפקד מחלקת טנקים בגדוד שריון, שלחם בחזית התעלה בזמן מלחמת-ההתשה. לאחר שהשתחרר מהשירות הסדיר, נקרא לתקופות של שירות מילואים כמפקד מחלקת-טנקים. הוא היה קצין נאמן וחרוץ. מפקדיו ציינו תמיד את מסירותו ואחריותו. לאחר השחרור החליט ללמוד מינהל מלונאות. הוא נתקבל לקורס דו-שנתי במלון "תדמור" ועבד כסג"ר בתפקידים שונים בבתי-מלון אחדים. הוא סיים את השנה הראשונה בהצלחה, כאשר פרצה מלחמת יום הכיפורים. כשפרצה המלחמה לא המתין מיכה לצו-הגיוס, אלא התקשר

מ.א. 2056565

סרן דרוקר מיכה ז"ל

בן חנה ומאיר

נדרש מכל אחד מאתנו כבני
אדם.

זה מלמד מה אנחנו מפסידים
יום יום. מפקד טוב
לחייליו, מאוד אנושי ועם
זה החלטי. דווקא זה שעורר
תשומת לבי לצורה בה מילא
את תפקידו; דיירי
בית-העתונאים בשכונת טלביה
שבירושלים הכירו את מיכה
ואהבו אותו. לזכרו הקימו
מבנה-הנצחה ובו ספסלים בשם
"יד מיכה", בגינה של
הבניין, שם שיחק בילדותו.
אין להתעלם מהעובדה שמיכה
התאכזב מאיכות החיים
המדיניים והחברתיים, כפי
שבאו לביטוי בחיי המדינה
בתקופה האחרונה לפני פרוץ
מלחמת יום-הכיפורים. הוא
שקל באופן רציני את יכולתו
האישית בעניין והשתדל
לפעול כפי יכולתו. לחיל
השריון היה מסור לחלוטין.
עם זאת התחשב בחיי כל אדם,
גם בחיי אויבינו. כמו
חבריו התגעגע מיכה לשלום,
אבל ידע שכדי להגיע אליו
יש לעבור עוד דרך ארוכה.
הוא היה משוכנע שהצדק אתנו
ובזכות זאת יגיע עם ישראל
לקיום מובטח במשך הזמן.
התנאי לכך, לפי דברי מיכה,
הוא שכולנו נעמוד בכל אשר